

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 3180/2017
23.10.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Ружице Јовановић, председника већа, Зорице Цветковић и Ђорђа Гојгића, чланова већа, у правној ствари тужила С.С., Р. М. и И.М., све из и Т.Е. из, Град Зајечар, које заступа пуномоћник Зорана Ненковић, адвокат из, против туженог АД “Житопроект” из, кога заступа пуномоћник Мирослав Јеремић, адвокат из, ради поништаја одлуке, одлучујући по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Зајечару 13П1 156/16 од 10.11.2016.године, у седници већа одржаној дана 23.10.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог АД “Житопроект” из Зајечара и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зајечару 13П1 156/16 од 10.11.2016. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима парничног поступка садржана у другом ставу изреке исте пресуде, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужилама накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док се захтев тужила од досуђеног износа овом пресудом до износа досуђених првостепеном пресудом, одбија као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужила, па је у односу на тужиле као незаконита и неправилна поништена одлука туженог АД „Житопроект” Зајечар бр. 01-278 од 28.01.2016. године под 2. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да свакој од тужила на име трошкова парничног поступка исплати износ од 55.312,50 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих

законских разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине, тужба одбаци или предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. ЗПП Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је делимично основана.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. ЗПП на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач.12. наведене одредбе, јер побијана пресуда садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак. Неосновани су жалбени наводи туженог да је учињена битна повреда одредбе чл.374. ст.2. тач.3. ЗПП, да је суд одлучио по тужби тужиља поднетој након истека законом прописаног рока, јер је одлука о накнади штете послодавцу донета 28.01.2016. године, а тужба ради поништаја става 2. одлуке поднета је 23.03.2016. године, па је очигледно да није протекао законски рок од 60 дана из чл.195. Закона о раду у коме су тужиље могле да покрену спор пред судом и траже заштиту својих права, у складу са правном поуком из оспорене одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиље су код туженог обављале послове продавца у продавници туженог бр.1 у Зајечару, да је тужени донео Одлуку бр. 01-278 од 28.01.2016. године, којом су тужиље и остали радници те продавнице диспозитивом под 1. обавезани да туженом накнаде штету причињену мањком у пословању продавнице бр.1 у Зајечару у периоду од 16.02.2015.године до 13.12.2015.године у укупном износу од 853.759,23 динара, с тим што је свако од радника обавезан да накнади тачно одређени износ штете. Ставом 2. одлуке о накнади штете утврђено је да уколико запослени не поступе у складу са тачком 1. одлуке, да ће износ штете бити наплаћен обуставом од њихове зараде са припадајућом каматом од дана доношења одлуке до исплате. Одлуком бр. 01-278/1 под истим датумом измењена је претходна одлука у погледу износа штете, тако што је укупни износ штете смањен на 852.072,98 динара, па самим тим су умањени и појединачни износи штете коју туженом треба да накнаде запослени. Тужбеним захтевом тражен је поништај наведених одлука у делу који се односи на тужиље, а на припремном рочишту одржаном дана 10.06.2016. године тужиље су повукле тужбу у односу на захтев за поништај наведених одлука у диспозитиву под 1, а остале су при захтеву за поништај диспозитива одлуке под 2.

Усвајајући тужбени захтев тужиља првостепени суд правилно закључује да тужени није пре покретања ове парнице од стране тужиља, у складу са законом и општим актом утврдио постојање штете, њену висину, околности под којим је настала, ко је штету проузроковао и како се иста накнађује, те да тужиље имају правни интерес да оспоравају одлуку туженог под 2, а који интерес се састоји у спречавању будућег незаконитог умањења зараде.

Наиме, према одредби чл.163. Закона о раду прописано је да запослени одговара за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, ако штету проузрокује више запослених, сваки запослени је одговоран за део штете коју је проузроковао, а ако се не може утврдити део штете коју је проузроковао свако од запослених, сматра се да су сви запослени подједнако одговорни за штету. Истом одредбом је предвиђено да послодавац утврђује постојање

штете, њену висину, околности под којима је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује, у складу са општим актом, односно уговором о раду. Одговорност запосленог за штету мора бити утврђена као субјективна одговорност, потребно је утврдити њену висину, околности под којима је штета настала и у том поступку се утврђују и евентуални разлози за искључење одговорности. Када послодавац утврди основ и услове одговорности доноси одлуку, коју треба да достави запосленом, па у случају да се накнада не оствари у складу са чл.163. ст.5. Закона о раду, послодавац има право да покрене поступак накнаде штете пред надлежним судом.

Како је супротно наведеној законској одредби и одредби чл.123. Закона о раду, тужени тужилама умањивао зараду по основу накнаде штете настале у продајном објекту туженог, то је привстепени суд правилном применом материјалног права закључио да постоји правни интерес тужила за подношење тужбе у овој правној ствари и усвојио тужбени захтев тужила и поништио одлуку туженог под 2. којом је одређено да ће се обуставом од зараде тужила наплатити износ штете, без постојања правноснажне судске одлуке или пристанка тужила.

Са изнетих разлога, Апелациони суд налази да нису основани жалбени наводи туженог да је побијана пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд ценио све приложене и предложене доказе и правилном оценом расправио све одлучне чињенице које су релевантне за правилно одлучивање у овој правној ствари, на које је правилно првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужила, дајући разлоге које прихвата и овај суд.

С обзиром на исход спора, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужилама накнади трошкове парничног поступка на име састава тужбе и на име заступања од стране адвоката на рочиштима.

Међутим, приликом обрачуна износа трошкова, првостепени суд погрешно примењује Тарифни број 14 и 15. Тарифе о накнади трошкова за рад адвоката („Сл. гл. РС, бр.121/12). У конкретном случају се не ради о статусном, непроцењивом предмету, јер се ради о поништају одлуке послодавца о накнади штете, чији износ је процењив. Стога тужилама припада право на трошкове парничног поступка по Тарифном бр.13 и то 15.000,00 динара на име састава тужбе и 75.000,00 динара на име заступања од стране пуномоћника, адвоката на четири одржана рочишта (4 x 18.750,00 динара), имајући у виду да је пуномоћник заступао четири тужиле. На овај износ тужилама припада и законска затезна камата од дана извршности пресуде до исплате, сходно чл.277. ст.1. ЗОО.

Са свега изложеног на основу чл.390. и чл.401. тач.3. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 23.10.2018.године, Гж1 3180/2017

**Председник већа-судија
Ружица Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**